

Pastant el pacte

Comencen les converses per a l'Acord Econòmic i Social

Jordi FRANQUET

Des que va morir Franco, el Gran Desestabilitzador que declarà abolida la lluita de classes com si aquests problemes haguessen estat a l'abast del seu cervell i de la seua omnimoda presència, la lluita de classes ja és permesa, però amb cauteles. És a dir, amb pactes.

Seguint aquesta tradició, de compliment difícil i ple d'obstacles, el dia 26 es van reunir a la Moncloa el president del govern espanyol, Felipe González, i els dirigents dels sindicats UGT i Comissions Obreres i de la patronal CEOE. L'objecte d'aquesta reunió, primera d'una sèrie que s'allargarà un temps, era aconseguir un pacte social vàlid per als dos anys pròxims.

Com és lògic, si bé el govern apareix com a mitjançer d'aquesta operació, en realitat és un dels primers interessats —si no el primer— perquè s'acabe amb èxit. D'entrada, sembla que, aquest èxit, el té assegurat pel que fa a l'enteniment entre la gran organització empresarial i el sindicat socialista UGT. La dificultat prové de Comissions Obreres, que ha acollit des del principi amb escepticisme aquesta possible concertació. Val a dir

que, al sindicat comunista, no li falta una certa raó per a ser escèptic. El president González obrí la seua participació en la reunió del 26 afirmant que l'objectiu primordial de la maniobra és crear treball, crear col·locacions. La memòria de l'espectador se'n va, ràpida, cap als promesos 800.000 llocs laborals i cap a l'inexorable creixement de l'atur, més enllà de la bona voluntat del partit del govern. L'escepticisme, així, queda no sols garantit sinó fins i tot justificat.

Julián Ariza, un dels dirigents de CCOO, qualificava fa poc l'intent com una manera d'implicar les forces socials en la política liberal-conservadora que, segons ell, el govern socialista segueix. Més encara, Ariza pensa que es tracta d'una maniobra governamental emmarcada en els enfrontaments interns del govern espanyol, les tensions entre el PSOE i la UGT i els problemes entre les diverses tendències socialistes abans del seu congrés.

Seguint aquesta lògica, és ben raonable que siga el ministre d'Hisenda, Miguel Boyer, qui actue com a supervisor de les negociacions, per damunt del ministre de Treball, Joaquín Almunia, que fou qui n'inicià els contactes previs. Quan tothom s'ha cansat de parlar dels enfrontaments entre el vice-president Alfonso Guerra i el ministre Boyer, aquesta funció supervisora atorga al segon una plataforma important. I un risc evident.

Un altre líder de CCOO, Marcelino Camacho, ha afirmat que el sindicat no firmaria cap pacte mentre el govern no canvie la seua política econòmica.

Obviament, una demanda d'aquest tipus no té cap esperança de ser atesa. La seua formulació, però, era obligada. El ministre de Treball ha respost a Camacho reafirmant la voluntat del gabinet d'aconseguir, amb aquestes negociacions, uns resultats concrets en la creació de llocs de treball. A més, Almunia ha expressat que un canvi en la política econòmica seria ineficaç, ja que la línia seguida fins ara s'està mostrant encertada.

Quan aquest número de EL TEMPS serà al carrer, el Consell de Ministres haurà estudiat, en la sessió del dimarts 31, les condicions exigides pels sindicats i per la patronal. El govern té el desig d'imprimir un ritme ràpid a les converses definitòries de l'Acord Econòmic i Social (AES). També en aquest punt, el calendari de les converses, CCOO ha manifestat les seues protestes.

Cal tenir en compte, però, que, passe el que passe amb la crisi del govern actual, un èxit en aquest acord serà enormement necessari al PSOE, enmig de la legislatura, per a seguir governant amb una mínima comoditat. En tot cas, les presses per aconseguir aquest èxit podrien estar en relació amb la crisi tantes voltes anunciada.

Mentrestant, el ministre Boyer ha afirmat en un setmanari madrileny que la reactivació econòmica ja ha començat i que es notarà amb força l'any vinent. Diu també que la creació de llocs de treball haurà d'esperar també fins al 1985 i que enguany l'atur continuarà creixent.

No cal dir que, per a ell, que tot això es produesca d'acord amb els seus desitjos i els seus plans apareix lligat de forma ben estreta al pacte social en el qual s'ha començat a treballar.

tano

tano

tano

tano

tano

tano

GANDIA